

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΝΤΙΦΩΝΗΣΗ
ΤΟΥ Κ. ΚΥΡ. ΧΡ. ΜΑΤΣΗ

Για κληρο, εντός Κς Δημόχους,
Αξιότιμο Κ. Προεδρο της Σχολικής Κορείας,
Αξιότιμοι Κ. Βιοφοί,
Ελλογιμο Κ. Γυμνασιάρχια,
Σεβαστοί καθηγηταί,
Αγαπητοί συμμαθηταί και συμμαθητριάι,
Κυρίες και Κύριοι,

Στεφανωμένοι με το άλλο πνευματικό στεφανί, το
καμωμένο από τα μύρο δαυλούμενα λουλουδία, που υπομονετικά κοψάμε ληκτα
τη διασεία μιας φεγγεβολής πύης δωδεκα χρόνων, τακο το θεϊκο κηπο
της θεας της Σοφίας, ποτιόμενοι από το γλυκυ νεκταρ της γνωδης,
γλυκονανουρήμενοι από τα μουδικολαλα μελωδικα τραγουδία των ενία μουδ
δων, ανυθίχοι από τα μεγαλοπνοα φιλοσοφικα διδαγματα του αθανατου
Σωκράτη, θαγνησόμενοι από την ιδανικη αρμονια του γλυκοψιδυρου της ευγ
νικης αρπας του Σοφοκλη και του Ευριπίδη, γαλουχημένοι με τα αθανατα ι
ιδανικα της Σοφιστικης, της οικουγενειας και της Πατριδας, ψευγομε
τωρα στην αυγη της ζωης μας, την ωρα που η μενεξεδενισε χρυδακτιδες
λου ηλιου στελλουνε το φως για την καινοτητα μας ζωης, ψευγομε, λω, από
το αγ. μας σχολειο, το ηδουχο και απαντο αυτο λιμανι της ψυχης και του
πνευματος.

Και αισθανομαστε μια συγκινησι απεριγρακτι να πλυμμηριζει εν
δαν χειμαρος μεθα μας, μια λυπη να συγκλονιζει την ψυχη μας, μια χαρα
που φθανει ως τα βαθη της καρδιας μας και την καμνει να παλλεται αιτε
απο ιερων ενθουδιασμων και να δονεται ευθεμελα από ανεκφρακτα αγαλλιαση
και εινα δικαιολογησινα τα συναισθηματα μας αυτα, γιατι αν και αναπνε
ομε για αιτο ακομη, την ευωδωατων πνευματικων λουλουδιων σου, κι αν ο
τα βαθη της ψυχης μας αντηχουν ακομη τα γλυκοηχα τραγουδία της ψαλτρα
Ερατως δε λιπο θα χωριδουμε από θενα, ω ιερε ανθωνα των αφάρτων ιδαν
κων. Μα θα χωριδουμε μονο σωματικα. Γιατι, ψυχικα, χρυδες αλυδιδες κα
χρυδονηματα, μας εχουν συνδεσει μαζί σου, δε μια αιωνια κι αβαλεστη μυστ
ρητελει και νωνια ψυχικη

Καταβαδα δεν λυκομαστε, γιατι δε ξεκαταλειπομε, ω ιερε κηλε της Σοφια
Μια ανειπωτη χαρα μας κυριευει και ως τα φτια μας, φτανουν οι μεγαλ
πνοσι ηχοι των χρυδων σου φορμιγκων, ηχοι που μεθα μας αντηχουν δαν μου
δικολαλητα εμβατηρια, που κινουν τα βηματα μας οτσε πλατιες λεωφορους
α τη νικη της Αρετης και των ανθρωπιδτικων ιδεωδων,
και αναμεθα στα τοδα και τοδα συναισθηματα που καλαιουν μεθα μας τιτα
νισιο αγωνα για το ποιο απ' αυτα θα επικρατηση, ενα αλλο προβαλλει και
κυριαχει για μια στιγη. Είναι το αισθημα της αμφιβολιας.

Αμφιβαλλουμε καταβαδα αν ειμαστε αξιοι για τα με γαλα καθηκοντα οτα σε
οποια καλοουμεθα. + Μα τα αισθημα αυτο, το ερωτημα μπορω καλυτερα να πο
δεν μας βαδανξει και πολυ γιατι βλεπομε ακτινοβολα τα ματιμα και απο
φαβιδτικη τηνροψη να δινει την καταλληλη απαντηση.
Ειμαστε ικανοι για τον αγωνα αυτο. Εχομε τα αναγκαια προδοντα. Και
ταχομε. Ταχομε, χαριθ οτσε ακουραδτες προδωκεις των θε. εας καθηγητων,
αυτων που τα μαλια αδρειδαν και αδριζουν μεθα στους τεδδερεις τοιχους
του σχολειου, δε μια ευγενικη προδωκεια των να μεταλαμπαδευδουν οτσε
ψυχες μας το αγνο φουτης πραγματικης γνωδης.

Γιαυτο αιωνιος είναι ο σεβαδισμας μας και απεραντη η ευγνωμοδουνη μας δε
δασ ω πιδιδ λειτουργοι του ναου της Αθηνας, ω ακουραδτοι θεραποντες οτα
βωμο της ιδεας. Αν δε αυτη τη στιγη η γλωδωφιδουναται να τονιθε
δε δασ ευχαριστηρους υμνους και μεγαλοδρωμους και ανες οτσε ποιο ψηλες
νοτες που μπορει να τονιθε ο ανθρωπινος νους, ομως η ψυχη του καθενος
Ευφραση